

РЕШЕНИЕ

№ 6499

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6369** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ЕЛ СМАРТ“ ООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ж.к. Бизнес център „Гора“, [улица], представлявано от управителя Л. О. Й., против Решение № 1935 от 26.04.2023г., постановено по НАХД № 379/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-2200383/11.11.2022г., издадено от ИД директор на Дирекция „Инспекция на труда“ – С., с което на касатора на основание чл.416, ал.5 вр. чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв. за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати процесуални нарушения. Съдът не е обсъдил и не е взел под внимание аргументите, изложени в сезиращата жалба, като касатора посочва, че постановеното решение не почива на съвкупен и задълбочен анализ на събраните доказателства в тяхната взаимовръзка. Поддържа, че обжалваното Наказателно постановление не е връчено надлежно на управителя на дружеството срещу подпис, с което е нарушено правото на защита на наказаното лице. Изяснява, че НП е оставено на 22.12.2022г., в 15.33 часа, на рецепцията на Бизнес парк „Гора“, където е седалището на дружество „Ел Смарт“ ООД. Твърди, че връчителят на НП не

си е направил труда да издири служител на дружеството /управителят е отсъствал в този момент в сградата/, а е оставил 8 плика с наказателни постановления на рецепциониста, който не е оправомощен да получава срещу подпис служебни писма. Смята, че нарушение на трудовото законодателство не е налице или че ако такова е било извършено, то е маловажно. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП №22-2200383/11.11.2022г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., редовно призован, се представлява от юрк. С., която оспорва жалбата. Поддържа, че обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно. Посочва, че не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна, както и липсват предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажен случай. Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В. дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя изцяло. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдо производствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона

доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е, че НП е издадено от компетентен административно наказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Първостепенният съд е приел, че касаторът „Ел Сمارт“ ООД е извършил вмененото му нарушение на чл.415, ал.1 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административно наказателната му отговорност. Посочил е, че не са налице основния извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай по чл.415в, ал. 1 КТ. Приел е, че наложената санкция на дружеството е определена при спазване на установените по чл.27 ЗАНН принципи, в минималния нормативно предвиден размер.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал.1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

В случая е безспорно доказано, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ на 24.06.2022г., като не е изпълнил дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, с протокол за извършена проверка с изх. № ПР2224507/17.08.2022 г. предписание под № 3, касаещо изплащането от страна на работодателя „Ел Сمارт“ ООД дължимо трудово възнаграждение на В. К. К. за м.03.2022г., като срокът на това предписание е изтекъл на 23.06.2022 г.

Нарушението е свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, като изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 28.02.2019 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал.1 КТ се смята за довършено.

Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ е императивна, като нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, а неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/, за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая - 23.06.2022г., то се счита за извършено.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана

административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство. Няма спор, че предписанието не е изпълнено съобразно установеното по делото. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. В случая не е установено, предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила.

Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на чл.415в от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

Наложеното наказание е в рамките на предвидения от законодателя размер, като настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на СРС, касаещи намаляване размера му.

По отношение на основното възражение на касатора, съдът, в настоящия касационен състав, не установи твърдяното нарушение при връчване на НП да е довело до нарушаване правото му на защита и определянето му като съществено процесуално нарушение. Правилното или неправилно приложение на чл.58, ал.1 ЗАНН се отнася само до допустимостта на жалбата срещу НП и нейната срочност, поради което не влече неговата незаконосъобразност и не е основание за отмяна. Доколкото в ЗАНН не е изрично уредено по какъв начин АНО ще връчи препис от НП срещу подпис, касационната инстанция приема, че са допустими всички правни способи за предоставяне на препис от акта за налагане на административно наказание, които гарантират, че именно нарушителят ще го получи, като това се удостовери с неговия подпис. Няма пречка това да стане и чрез трето лице след като съществува гаранция, че на адресата на НП ще бъде връчен препис от него срещу подпис. По делото няма спор по фактите - наказателното постановление е връчено на рецепционист на адреса на дружеството, а жалбата против наказателното постановление е подадена в законоустановения срок. Както вече бе посочено, процедурата по връчване на издадените наказателни постановления е регламентирана в разпоредбата на чл. 58 от ЗАНН. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в ЗАНН няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, следва да се прилагат разпоредбите на НПК. Тъй като в чл. 58 от ЗАНН не се съдържа регламентацията относно реда за съобщаване на наказателни постановления на юридически лица, по силата на съдържащата се в чл. 84 от с. з. законова делегация, се прилагат съответните правила в НПК. Според чл. 180, ал. 5 от НПК, връчването на юридическо лице става срещу подпис на длъжностното лице, натоварено да поема книжа, което подписва разписка със задължение да предаде призовката, съобщението или книжата на лицето, за което са предназначени /ал. 6/, а връчителят отбелязва в разписката името и адреса на лицето, чрез което става връчването, и отношението му с лицето, на което трябва да бъдат връчени призовката, съобщението или книжата /ал. 7/. Същевременно в чл. 180,

ал. 4 от НПК е предвидено, че ако получателят не може или откаже да се подпише, връчителят прави бележка за това в присъствието на поне едно лице, което се подписва. В случая регламентираната в чл.180, ал.5 - 7 от НПК процедура за връчване на наказателни постановления на юридически лица е спазена, доколкото връчителят е посетил адреса на управление на санкционираното търговско дружество, където е установил присъствието на лице, което се е съгласило да поеме книгата, видно от известие за доставяне съдържащо процесното наказателно постановление. За получател в обратната разписка се съдържа името и подписа на лице, като в настоящият случай се твърди, че лицето, получило пратката, съдържаща процесното наказателно постановление не е изрично оправомощен да получава срещу подпис служебни писма, още по-малко наказателни постановления и е с права да получава само непрепоръчани пратки и съобщения. В подкрепа на изложеното следва да се посочи, че законът не изисква длъжностното лице, което е натоварено да получава книга, да е упълномощено за това изрично в писмена форма. Аргумент в този смисъл е и редакцията на разпоредбата на чл. 180, ал. 5 от НПК, съгласно която, както бе упоменато и по-горе, на учреждение или юридическо лице връчването става срещу подпис на длъжностно лице, натоварено да поема книгата, т. е. ясно е, че законът не изисква това упълномощаване да е в писмена форма. В тази връзка правата на защита на наказаното ЮЛ не са ограничени, нито накърнени, а реализацията им зависи единствено от поведението на неговите служители. Още повече, че в конкретния случай НП безспорно е стигнало до знанието на управителя на дружеството, който го е обжалвал в срок, респ. същият е упражнил правото си на защита в пълен обем.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН на ответника се дължат разноски. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.63д, ал.5 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение - 80 /осемдесет/ лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София - град, X. касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1935 от 26.04.2023г., постановено по НАХД № 379/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав. ОСЪЖДА „ЕЛ СМАРТ“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С., с адрес: [населено място], [улица], сумата 80 /осемдесет/ лева – разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

